

/Bloedverwanten

Hans, Emilie en Valerie Pos

Hans Pos (Amsterdam, 1958) studeerde rechten aan de Universiteit van Amsterdam. In 1987 richtte hij met Dave Schram en Maria Peters de Shooting Star Filmcompany op. Pos produceerde publiekstrekkingen als *Loos* (1989), *De tasjesdief* (1995), *Left Luggage* (1998), *Kruimeltje* (1999), *Baby Blue* (2001), *Pietje Bell* (2002), *Afblijven* (2006), *Kapitein Rob* (2007). *Sonny Boy* (2011) was dit jaar de Nederlandse inzending voor de Oscars. Hij regisseerde de telefilm *Bella Bettien* (2002), waarop hij zijn eerste boek, *Exit* (2011), baseerde. Hij is getrouwd met Caroline Weenink en regisseerde recentelijk de telefilm *Cop vs. Killer*.

Emilie Pos (Amsterdam, 1994) speelde onder meer in de film *Kapitein Rob* (2007). Op televisie was ze te zien in *Verborgene verhalen*, *Lisa's missie*, *VRijland*, *De Magische Wereld van Pardoes* en *Z@PPDelict*. Ook speelde ze in de musicals *Kruistocht in spijkerbroek*, *Narnia* en *Sjakoo*. Dit jaar haalde ze haar vwo-diploma en speelt ze in het vervolg op *Pardoes*.

Valerie Pos (Amsterdam, 1996) speelde in films als *Pietje Bell* (2002), *Pietje Bell II* (2003), *Het wapen van Geldrop* (2008), *Foeksia de miniheks* (2010), *170 Hz* (2011), *Penny's Shadow* en *Cop vs. Killer* (2012). Ook deed ze mee aan de televisieserie *VRijland* en *Flikken Maastricht*. Nu is ze te zien in de serie *Dokter Tinus* en binnenkort in de telefilm *Child in Time*. Verder stond ze op de planken in *What You Will*, *Kruistocht in spijkerbroek*, *Narnia* en *Les Misérables*. Ze zit in de vijfde klas van het vwo.

Het gebeurde in september vorig jaar. Hans Pos (nu 54), succesvol producent en regisseur bij Shooting Star Filmcompany, stond als regisseur op de set van *Cop vs. Killer*. Plotseling zakte hij in elkaar. Hij kreeg een epileptische aanval en was niet meer aanspreekbaar. In het ziekenhuis werd een gezwel in zijn hoofd gevonden, dat de aanval had veroorzaakt. Hij is nog dagelijks bezig met revalideren.

Destijds verscheen alleen een kort bericht in het *AD*: dat hij onwel was geworden. Daarna werd het stil.

Deze ochtend wil hij er aan de eettafel in zijn Amstelveense rijtjes-huis wel even over vertellen. Dat het moeilijk is en dat het herstel traag gaat. Maar al snel gaat het over nieuwe doelen, nieuwe plannen. Het afmaken van een tweede boek, de opvolger van zijn vorig jaar verschenen debuutroman *Exit*. Hij wil het vooral hebben over zijn dochters Emilie en Valerie, op wie hij zo trots is.

Die twee hebben een ongewoon leven. Terwijl hun klasgenoten baantjes hebben als vakkenvuller bij de Albert Heijn, staan zij voor de camera en worden ze aangeklampt om een handtekening. Inmiddels hebben ze een imposant cv. Tienersterren zoals zij zijn er maar een paar in Nederland. Ze zijn wel van het nuchtere soort, blijkt al snel.

Met film zijn ze opgegroeid. Emilie: "Een van mijn eerste herinneringen is van de set van *Kruimeltje*. Toen was ik vier, ik had een klein rolletje. Een van de tegenspelers moest heel hard met zijn vuist op tafel slaan, wel tien keer achter elkaar. Ik vond dat heel eng, wilde niet meer. Toen tilde papa me even uit de set en zei hij streng: 'Je moet het zo nog een keer doen, anders klopt het niet meer in het verhaal.' Haha."

De schijnwereld van de film zorgde ook voor desillusies. Emilie ontdekte op zesjarige leeftijd al dat Sinterklaas niet bestond, doordat ze, tijdens de opnames van *Pietje Bell*, Sinterklaasacteur Bram van der Vlugt zonder baard zag lopen. Hans: "Ach, je ontdekte het tenminste met de échte Sinterklaas. Wie kan dat nou zeggen?" Hans is opgegroeid in de showbusiness, zijn vader was directeur van de Amsterdamse toneelschool. Hij is gefascineerd door de acteerwereld, waar onzekerheid en enorme ego's hand in hand gaan en waar niets is wat het lijkt. Waarom heeft hij zijn kinderen daar al zo vroeg aan blootgesteld? "Omdat ze er toch ook veel van leren," zegt hij. "We zijn allemaal creatief in dit gezin, maar het is belangrijk dat je daar ook wat mee doet. Dat je hard werkt, zodat je trots kunt zijn op het resultaat. Trouwens, ze spelen hun grootste rollen niet in Shooting Star-films, en ze moeten net als anderen auditie doen."

**'Hij zegt niet snel:
wat ben je goed!'
'Je moet ze een beetje
nuchter houden.'**

Emilie: "Veel mensen willen het maken in de filmindustrie. Het is heel normaal om gebruik te maken van je connecties. Het zou oneerlijk zijn als wij niet voor het bedrijf van mijn vader mochten werken. Shooting Star maakt nou eenmaal veel grote producties in Nederland. Op school schepten we vroeger op dat papa regisseur is, dat vonden we cool." Bij premières renden de zusjes met een boekje rond om aan alle grote sterren een krabbel te vragen. Ze droomden van later zelf handtekeningen uitdelen. Nu denkt Emilie soms 'O nee' als haar een handtekeningenboekje en een pen worden aangereikt. Maar dat weet ze wel te relativeren. "Het hoort erbij, al zit je er niet altijd op te wachten."

De wereld van glitter en glamour is hard. Je moet tegen afwijzingen kunnen. Valerie: "Ik zat bijna als Jane in de musical *Mary Poppins*. Een jaar lang zat ik elke zaterdag in een *Mary Poppins*-klasje, maar op het laatste moment zeiden de Disney-mensen die uit Amerika waren overgekomen: '*She's bloody good, but she's no Jane.*'" Relativerend: "Dat was even balen, maar het hoort erbij." Emilie: "Van papa leerden we meteen al dat iemand wordt uitgekozen omdat hij of zij in het totaalplaatje past. Het is dus geen persoonlijke afrekening als het castingbureau op je voicemail staat met de mededeling dat je het helaas niet bent geworden." Word je wél aangenomen, dan is het vooral keihard werken. Emilie: "Na een lange draaidag moet je je tekst voor de volgende dag uit je hoofd leren." Valerie: "Soms heeft je tegenspeler zijn huiswerk helemaal niet gedaan. Dan denk je: hallo, ik heb gisteravond ook nog dertig pagina's gestampt, waarom jij niet?" Hans: "Dat is een belangrijke les: dat je deel bent van het geheel. Als jij je best niet doet, kan een ander daar de dupe van worden."

Thuis gaan vaders regie-aanwijzingen door. Emilie lachend: "Zitten we naar iets te kijken waar we in spelen, zegt hij: 'Nu doe je alweer dat trekje met je mond.' Hij is kritisch en zal niet snel zeggen: 'Wat deed je dat goed!'"

Hans: "Je moet ze een beetje nuchter houden."

Valerie wordt nu vaker voor rollen gevraagd. Emilie heeft dat iets minder: "Met haar lichte ogen en rode haar is mijn zus een bijzondere verschijning. Donker haar en donkere ogen, zoals ik heb, komen veel vaker voor. Maar daardoor hoeven we gelukkig nooit om dezelfde rollen te concurreren."

Emilie wil beslist door met acteren. De toneelschool vond dat ze nog te weinig levenservaring heeft, dus gaat ze die dit najaar opdoen in New York, waar ze een acteercursus gaat volgen. Daarna doet ze de tweede Efteling-serie *Pardoes* en zal ze opnieuw aankloppen bij de toneelopleidingen. Valerie weet nog niet of ze in de business wil blijven. "Het is heel leuk allemaal. Maar soms twijfel ik." Niet zo gek voor iemand van zestien. Wat ze dan zou willen? "Geen idee."

Hans kan een jaar na zijn instorting langzaam weer creatief meedenken met nieuwe filmprojecten. Als Shooting Star Filmcompany deze maand 25 jaar bestaat, wil hij het kantoor weer kunnen betreden. Bij de pakken neerzitten is er niet bij. "In het revalidatiecentrum zijn sommigen er nog veel erger aan toe." Relativeren, vooruitkijken en doorgaan. Het lijkt de familie Pos in de genen te zitten./

door Ivo van Woerden beeld Jouk Oosterhof